

Cô Lái Đò Đưa Khách Qua Sông

Cô lái đò đưa khách qua sông. Đò cập bến, cô lái đò thu tiền từng người. Sau cùng đến nhà sư. Cô lái đò đòi tiền gấp đôi.

Nhà sư ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao ?

Cô lái đò mỉm cười:

- Vì thầy nhìn em...

Nhà sư im lặng trả tiền - bước lên bờ.

Một hôm, nhà sư lại qua sông. Lần này cô lái đò đòi tiền gấp ba. Nhà sư hỏi:

- Vì sao?

Cô lái đò cười bảo:

- Lần này thầy nhìn em ở dưới mặt nước.

Nhà sư nín lặng trả tiền và bước lên bờ.

Một lần khác, nhà sư lại qua sông. Vừa bước lên đò nhà sư nhắm mắt lại đi vào thiền định.

Đò cập bến, cô lái đò thu tiền gấp năm lần. Nhà sư hỏi:

- vì sao?

Cô lái đò đáp:

- Thầy không nhìn, nhưng vẫn còn suy nghĩ đến em.

Nhà sư trả tiền - lên bờ.

Một hôm, nhà sư lại qua sông. Lần này nhà sư bình thản nhìn mặt cô lái đò.

Đò cập bến, nhà sư cười hỏi:

- Lần này tôi phải trả bao nhiêu tiền ?

Cô lái đò cười đáp:

- Em xin được đưa thầy qua sông, không thu tiền.

Thiền sư hỏi:

- Vì sao vậy?

Cô lái đò cười đáp:

- Thầy nhìn mà không còn suy nghĩ đến em. Do vậy em xin đưa thầy qua sông, mà không phải thu tiền.

Cái tâm luyện ái bên trong của mỗi con người mới là quan trọng, mới cần phải giải quyết, chứ không phải là cái dáng vẻ bên ngoài. Phần lớn chỉ chú ý nhìn vào dáng vẻ bên ngoài, mà ít ai chú ý đến cái tâm sâu thẳm bên trong. Dù thân tuy xa lánh thế tục, nhưng tâm còn luyện ái, nhớ nghĩ đến thì cũng chưa phải là giải thoát. Mắt tuy nhắm nhưng tâm còn cợn bản suy nghĩ đến, thì sóng ngầm còn cuộn xoáy tâm can dữ dội hơn.

Câu chuyện nhà sư và cô lái đò đối đáp mỗi lần qua sông, thể hiện cho một quá trình tu tập và chuyển hóa tư tưởng. Diễn biến đó, là quá trình chuyển hóa tâm lý đạt đến chân tâm, là sự đạt đạo cao nhất. Nhà sư nhìn thẳng vào thực tại mà không hề dính mắc - suy nghĩ luyện ái.

Trong đời sống đời thường, hễ còn dính mắc thì còn phải khổ lụy.

Nhà sư trả tiền cho cô lái đò, cho thấy rằng, tâm còn tạo nghiệp - còn dính mắc, thì còn phải trả cái giá phải trả cho chính nó. Đây là triết lý sống !

Truyện Phật giáo